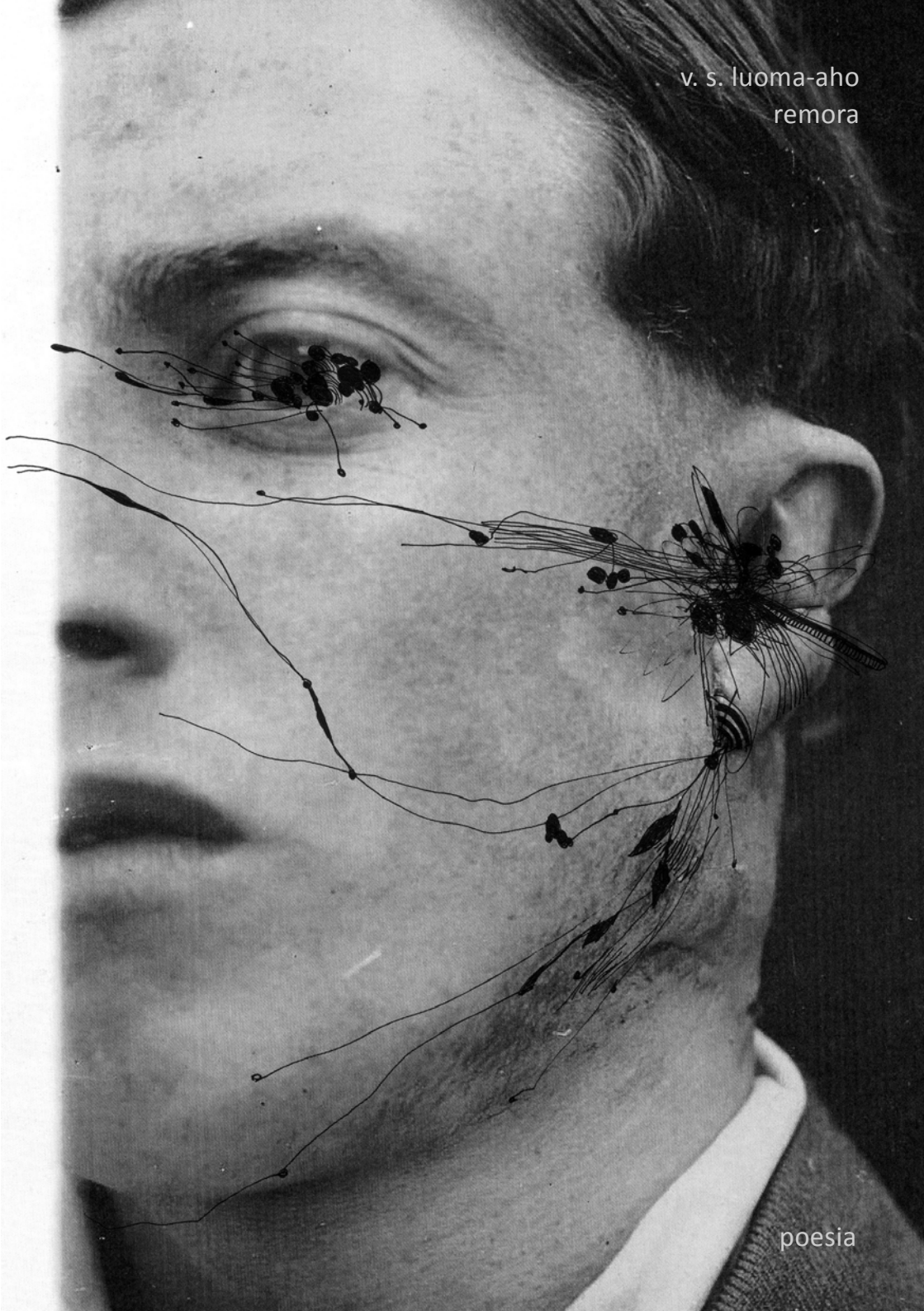

v. s. luoma-aho

remora

poesia

REMORA

REMORA

v. s. luoma-aho

Osuuskunta Poesia • Helsinki

Tekijä kiittää seuraavia tahoja työnsä tukemisesta: Alfred Kordelinin säätiö, Kirjastoapurahalautakunta ja Keski-Suomen taidetoimikunta.

© V. S. Luoma-aho 2011
Kannen kuva: Ashkan Honarvar, *Faces*
Ulkoasu: Marko Niemi
ISBN 978-952-5954-03-6
ISBN 978-952-5954-11-1 (PDF)
Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2011

ADAM

Minä olen nyt Adam ja alan nimetä näitä asioita.
Tuhlaaminen on aineen tekemistä heterogeeniseksi.
Ystävyys, toveruus ja veljeys, kuva kasvoista on hieman
rutussa, joten kasvotkin jne. Kuin valoa taittava torni jonkin
veden pinnalla. Pään kaltevan kalteva. Tuon peitän hunnulla,
tai huivilla, tai innostun niin että teen yhdyssana- ja pilkutusvirheitä.

Hänellä on silmät kuin kiikarit. Hän pitää valoja päällä kaiken
yötä ja päivää, ja kun hän katsoi ikkunasta, yhdistin sen hänen
viimeisiin hetkiinsä. Vaikka hän katsoi jo kerran aiemmin.
Adam on sokea, joten emme tiedä kenelle meistä hän puhuu.
Hän imee myös kylmäveristen verta. Meille voi puhua kuin koirille.
Äänen painoilla.

Jos jonkin nimen toistaa liian monesti, se lakkaa tarkoittamasta
mitään. Jos jotain koskettaa liian monesti, se lakkaa olemasta mitään.
Näen maailman nyt lapsen lailla ja jos syön omenan nälkä siirtyy;
tai jos näen miten neliö katoaa ennen kuin neliö ilmestyy, se on
maailmankatsomus. Naarashämärän vaisto. Tekisin vedoksia.
Tekisin monta vedosta. Hymy lähtee silmäkulmista ja jatkuu
kasvojen viertä kaulaan.

Tuohan on tosi hyvä allegoria. Mitä ’koira’ on jos sen tavaa sivuttain? Mitä kauheuksia sen neljännessä ulottuvuudessa piilee? Tuohan on tosi hyvä allergia. Adam on sivuttain tesserakti. Kaikki on scifin jälkeen erilaista, jopa realistinen proosa ja huonot mielipidekirjoitukset. Jos haluaa koukkukäden, pitää ensin suorittaa kastraatio. Kaikki on seksin jälkeen erilaista. Ivaa toisilta planeetoilta. Hyväkin taide kaivaa ahdistuneen neurootikon päästä esiin vain hirviöitä, aivan kuten kama.

Tämä on ihanteellinen purenta päivälle. Koska miehesi palaa? Olethan varmasti hetero et cetera? Olet niin salamyhkäinen kun näen sinut takaapäin. En pysty edes itkemään, ellei joku ole näkemässä. Tiesitkö, että tulevaisuudessa aivoja voidaan kenties hoitaa valolla? Koska miehesi palaa? Äänet lisääntyvät. Hulluna tulee lunta. Työpäivän jälkeen häntä odottaa kuivattu kala laskosteltuna valkoiselle kauluspaidalle. Mytologia on terminologia.

1. Remora

KUVIO

läpinäkyvä, vettynyt lehti, suonet kuin mieleni kukat ja hurskas ilmeeni, joka syntyy kuristavista unista; digitaalikello auringossa näyttää kaikki ajat, pikkuautoilla ajellaan pitkin erilaisia pintoja ja tehdään suulla ääniä, ne paljastavat jotain tapahtuneeksi kuin parransänki, tai jäljet lumessa, kuin väistäisi katsellaan

tai jäljet mudassa, jotka täyttyvät vedestä, niiden pinta nousee, uusi pinta sietämättömälle todellisuudelle, sen voi muuntaa animaatioksi; sympaattisempaa ja helpommin hahmotettavaa; painajaismaisempaa ja liikaa, kuin pakotettu näköharha, silmään annettu pistos, liike ohjautuu aina mieheen, joka liikkuu alas naisen kaulaa kuin

termit termiitit termiitistö

kun he tanssivat kaikki katsovat pois tai käsiinsä, märällä jalkapohjat jättävät mutaisia jälkiä kuin nahkoja, olen tuntenut hänet intiimisti niin lyhyen hetken, etten osaa vielä kaikkia ilmeitä, etsin niitä muista yhteyksistä, silmä välttää, käärmeiden parittelu: pitkällistä ja kuivakkaa, syventynyttä kuin abstraktio

näyttäkää omenilta, haluan että näytätte omenilta, suudellessa kieli tuntuu mädältä mansikalta, pöydillä asetelmallisesti tavaroita jotta ne voisi sysätä lattialle, melonin siemenkota pullean hyönteisen avattu munasarja,

meri täyttää kaikki pinnat ja koskettaa sumuna, udun lävitse valo paljastaa ruumiin ja suolavesi säilöö, tuuli levittää kaikkialle afrikkalaisen pölyn ja niin syntyi ihmiskunta;

oman lajin puolisoiden vähentyessä on pakko turvautua
epätoivoisiin – tai luoviin – tekoihin; hiekkamyrsky iskee aaltoina
heidän makaaviin kehoihinsa

naisesta muotoutuu sfinksi, miehestä pyramidi, elimet
ovat suuria jotta tiedettäisiin mistä on kysymys, joutsenet
ikään kuin monistettuja;

nainen lienee pääte, herukka; jos hahmottelen tästä kaavion,
jos veri putoaa noroina hänen kasvoilleen ja pitkille hiuksilleen
joita hän haroo, muodostuu kuvio, seepralauman raitojen harha

ÄT RE ÄT

auton valot heijastuvat ikkunan lävitse ja kiitävät kasvojen poikki vinssillä vedetyt aaveet. Et luultavasti tunnista tätä ruumiinkieltä. Tästä ruumiinkielestä puuttuu aukkoja. Silmärun , pyör ät re ät, näkymättömyys

maailman viimeinen ihminen galleriassa nuotionvalossa yksin kaikkien turnereiden kanssa ymmärtämässä todella miksi lapset rakastavat hiekkaa todella yksin. Meidän on lakattava syöttämästä kotieläimille antibiootteja.

Meidän on lakattava jatkuvasti unohtamasta, että minäkertoja on nainen, sisään täytyy hakeutua. Huoneissa joissa aiemmin ei asunut ketään, ruoan sörkkiminen lautasella ei hyvä, ruoan muotoileminen lautasella pahempi, mitä siinä tapahtuukaan, mitä on täynnä

se taittuu ja kääntää lantiotaan kohti kameraa, jotta puolittuneisuus näkyisi. Takaapäin polvillaan oleva nainen on susimiehen pyhä, karvaton patsasnainen kuvanveistäjän pyhä. Humaltuessaan hän katkaisee napakalla liikkeellä sormensa ja työntää sen sisään.

Se näyttää suurennetulta kieleltä. Jos päivän hulluuden kirkkauden
autiomaassa pudottaa panosvyön, se on askel askeleelta pienempi.
Vasen käsi tuntuu todella kylmältä
sadevedestä

täyttyvistä astioista. Kronologia etääntyy kohti tulevaisuutta,
naurettava ajatus. Iskulause oli tarkkaa tilannetajua osoittava
nerokas *détournement* valloitettuani Akaban olin krapulassa.
Roll credits. Vanhuus ja hiekan pysäyttämä

klo käynnistetään sähkös okeilla. Missä mielessä räjähdys
on tapahtuma? Missä mielessä reikä on suhde?
Onko filmi sitä mitä on kehittyneemmillä?
Tässä huoneessa on rumat tapetit oli paljon
kauniimpaa kun ajattelin tämän särkyvän.

REMORA

Henki salpautuu, vesi kelluttaa, hetken rehellisesti onnellinen pää
antaa myöten, lasket allesi,

kuolaat poskellesi, köysi katkaisee kaulasi,

neste syleilee keuhkosi, kalusi sylkäisee tulosi;

remora menee
melkein kokonaan

rauskun peräaukkoon. Erakkorapu asettelee edellisen kotinsa
päällä olleen merivuokon uuden kuorensa päälle;

ensin se on myötäelämistä toiseutta ja vapaudenriistoa vastaan, pinnistelyn ja järkeilyn puolesta; kuten keksitään pyörä tai punotaan köysi; sitten se on myötäelämistä toiseuden puolesta vapautta vastaan, hahmon käsittämättömyyden ihmettelyä ja aavikollinen monadeja; monismin valtameri ja valuu kuin veri, se vaahtoaa ja aaltoilee; se tyrskyää ja puhdistaa ja hioo sileäksi, kuin puun kaarnaa tai kallion kovertunut seinämä ja lohjennut ihon manner; se on nestemäistä kiveä ja jauhoa, joka tunkeutuu ja pysäyttää kellon hienon koneiston; se on äärimmäinen vertauskuva ja perimmäinen symboli, siitä ei tarvitse välittää, tärkeää on hukkuminen ja muurahaisen elämän tarkoitus, tämä tässä, ei tämä tässä, vaan *tämä* tässä; lapiollinen hiekkaa henkeä kohden

HYÖNTEINEN

sivun syttyessä palamaan liekin heijastamat varjot tekevät
sanoista aistimuksen, käsien tehdessä liikkeitä ilmassa kuin
liitutaulua pyyhkivä ele; makaa jonkin varjossa ja tästä on vaikea
keskustella suomeksi, kielestämme puuttuu sopiva aikamuoto,
hän ottaa kaksi piirrosta kasvoista ja asettaa ne päällekkäin;
tämän lähemmäs suudelmaa on vaikea päästä, keväisin
todistuksia elämästä on niin paljon helpompi löytää,

ja siltikin, jokin tiellä hänen kasvoillaan, jotain romua,
kuin auto-onnettomuus, jotain on muuttanut asumaan silmiini,
tämä maitolautasen kuollut tuoksu, lääkärit jotka; kissat jotka
tarkkailevat sinua, pitäisi olla jokin kone, joka suoristaisi seiniä,
valoisa viiva, hän nuolee veistään kuin koira välkkyvää terskaansa
(kissa on symbolinen leijona), pystyssä vaginan viiva tai sormen
”shh”, poikittain piikkilankaa, olen vetäytymässä tästä,

voiko noin ruskeilla silmillä nähdä normaalisti, ilman kataluutta,
ihmisillä on vaatteita jotta alastomuudella olisi ääriviivat, pidänkö
näkemästäni, suurentuvatko pupillini, puhallatko henkeä keuhkoihini,
vanha hollywoodsuudelma, kuin kaksi kalaa muodostamassa jonkin
ontelon; kerrothan hetken, jona alan lusikoida jälkiruokaa kuin eläin,

kuuntelen lihasmuistiani, huulet siirtävät suuta, nuoli alaspäin
painoin sitä itseäni vasten kuin kissaa, elintavoiltaan hän muistutti

hyönteistä; matkimalla tehty halveeraaminen vaatii jonkin etäisyyden;
mikä muuttaa matkimisen herjaksi, kun ei syö tarpeeksi värikkäästi;
tästä puuttuu nyt punaista; paritteluhaluisia miehiä alkoi ilmestyä
kaikkialta, varjot alkoivat paritella, eikä hän kätke leikkiään,
kuin perhosen häilyvä olento, joka koettaa polttaa itsensä lampun
sydämessä, heiltä puuttuu sähköä

kirjaimia kuin lauseita tulehtunutta ihoa eikä yksittäistä haavaa,
kasvojen yläosa, kasvojen alaosa, saadakseen selvyyden voi
mitata matkan, jonka kiihkeä huokaus vaeltaa nuo poimut;
ei tarvitse nähdä, ainoastaan valaista,

olen vetäytymässä tästä, vanha tanakka autio majakka, kun hän
oksensi kontillaan verta lattialle, se tuntui liian henkilökohtaiselta,
tunsin oloni tunkeilevaksi; kuivunut leipä musertuu kuin hyönteinen

KIRSIKKAHÄMÄRÄ

Puun juurella kirsikkahämärän häkki. Mädässä marjassa hyönteiset parveilevat; kaikki huonekalut, peilit, taulut, peitetty kankailla.

Toteemipaalu, luurangon rakenteen krusifiksi.
Voikukkien höytyvistä jotain, silmä on 1, silmä 0 n 0

Musta aukko – valkoinen tila. Maalauksessa tekniikka. Varjo
seinälle Kun yleensä ajattelet mehiläisten koteja, ajattelet
kasvoille heksagoneja

Rannan hiekka sulautuu lämpimään pintaveteen, mahonkiin.
Syvemmälle mentäessä kahluuvesi, sitten vihreä, sininen, kunnes
mikään ei kuulla, kenties kuu, aurinko. Yksityinen tila, vedessä muste.

Piirrämme toisiimme korostavilla tusseilla. Koetus, antaa käden liukua kainalokuoppaan. Puutunut iho tuntee suhteessa alueisiin, jotka tuntevat. Vauvat eivät ole ennakkoluuloisia.
Vauvat ovat myötätuntoisia.

Onko sikiö meren mytologinen alkuhirviö? On.
Ääniaallot ovat senttimetrien ja metrien, eivät nanometrien mittaisia. Olen huokoinen. Melu muuttuu minussa lämmöksi.
Aurinkolasi? Mikä se on?

Talon varjoisalla kyljellä on sammakkokaivo, vieressä mukulakivinen rinne ruusupensaiden lomitse. Köynnös kiipeää auringonpuoleista mukulaa ja on täynnä lintuja. En olisi himoinnut, mutta hänellä oli kaulassaan nuorta naista esittävä rintakuva.

Hetkittäin ulkomaailma on liikkumaton ja vain minä.
Te keinutte kuin olisimme jollain laivalla. Olen keksinyt maailman parhaan huulipunayhdistelmän, mutta se maistuu liian hyvältä eikä pysy huulillani. Se tai kipulääkkeet. Savuke kuiviin olkiin.

Muukalaisen oireet: puhuu niin lähellä korvaa, että hiuksia menee nieluun. Lintu yrittää syödä jotain suusta, joka on kuin liimattu eikä aukea. Korkokenkien topologia, mitkä pinnat. Aurinko polttaa hiekkaa päivän mittaan, lasittaa tämän valssin.

Sitruslohkoineen, niihin kaikki alkoholi on imeytynyt.
Juopumus ei ole ainoa tila, jossa haluan suudella niin lähellä,
että näen silmäsi yhtenä. Piilossa hiekan alla strutsin suuret
silmät, niiden rähmä.

Korkokenkä ohjaa painon jalan etuosaan;
hänellä on suuret silmät, tummat aluset kuin luumut.
Kaunista, kun luumut laskeutuvat. Viikset.

Lasinsirujen määrän saa selville kokoamalla alkuperäisen hedelmän. Meikkivoiteen alla posken luomi on kuin piiloonmaalattu naulan kanta.

Teen asioita virtsarakko täynnä, siten muistan ne paremmin.
Ikkunoita ei saa jättää auki, tai koko talo herää aamulla
kovakuoriaisten siriseviin kinoksiin.

Kaikki nämä asiat ovat tärkeitä, nonparallelleja.
Pystyasennossa liikkuva lantio asettaa rajat kalloni koolle.

2. *sic*

METATRON

Toisinaan virtsaan kamerani linssille, jotta voisin ottaa kuvia enkeleistä. Toisinaan syljen laseilleni, jotta koko maailma täyttyisi enkeleistä. Syvän sininen on suojeleva arkkienkeli Mikael. Vaaleanpunainen on suojeleva, ehdoton rakkaus.
Toisinaan koko maailma tekstuuriltaan kirves. Violetti edustaa henkisyyden avokadoa. Kurkussa oleva valkoinen on vahvaa ilmaisua. Kaikki silmämunat, joiden perässä on jäljet tai polku, liikkuvat. Pastellisävyt ovat rumia värejä.

Tämä on portaali /

Enkelit suojelevat taloa ja puutarhaa. Nämä keijut riemastuvat lahjasta. Suklaamunasta saatu korvakoru ilmaisee mittaamatonta rakkautta ja hyväntahtoisuutta. Tämä on enkeli, joka katselee puutarhurin perään. Tämä on auringosta tullut aurinkoenkeli, vuoteenkastelijoiden suojelupyhimys. Tämä kissa taistelee unissaan pahoja henkiä vastaan. Sen viiksikarvoissa olevat kuolapallot ovat enkeli Urielin hyväntahtoisuus. Tämä oikean korvan lähettyvillä leijuva haalea pallo on enkeli, joka suojelee miestä hänen instrumenttinsa lähettämiltä värähtelyiltä. Hänen bluesiltaan. Hänen läpsyvältä takapotkultaan. Hänen valtaisan valtavuutensa epileptiseltä piiskaliikkeeltä, hänen optisen punaisilta silmiltään, hänen laserkatseeltaan,

hänen huuliltaan kuin perhoset. //
Hänen ihonsa sininen pigmentti. Hänen valtava halunsa
värien löytämiseksi. Hänen veljensä enkeli Remiel,
muassaan saatanan suuret sadettajat, kaiken matalaksi panijat.

Tämä on portaali, tässä on useita hahmoja /

Tämä on Metatron. Tämä on Gabriel. Tämä on rakkausyhdistymä.
Tämä enkeli auttaa ihmisiä ohittamaan. Tässä välitetään paljon
energiaa maahan. Tässä on paljon elementaaleja, paljon sokeria.
Tämä on Pyhä Skeletor, joka tulee ratsastaen ja syö kaikki sokeripalat.
Tämä sanctum sanctorum. Tämä iso valkoinen silmämuna on enkeli,
joka kantaa valokuvauksen opasta. Tuo on unikorni. Tuo on porsas.
Tuo on Megatron, patologinen harmaa muuttuja. Tuo katonrajassa
on kuu, siirtolohkare joka välittää meille rakkautta, parantumista,
ykseyttä, tuota leijuvaa silmämunaa katsomalla voit nostaa hameiden
vesirajaa. Nämä enkelit ovat matkalla Stonehengen enkeliportaaliin.
Näiden enkeleiden siipien pöly aiheuttaa sydänvikoja. Tämä on
Seraphiel, jonka siipiä sormenjäljet tahraavat. Hän mussuttaa
hedelmänpaloja kuin pikkutyttö, katsoo kainosti sivusilmällä.
Tämä rietas ebony. Tämä kiusoitteleva pikku lutka. Nämä ovat
puihin raahattuja ruhoja, tämä on epileptinen kohtaus,
tämä ikkunoista sisään lentänyt hiekka on Zephonin vuori
jauhautuneena pölyksi.

// Tämä on Minna. Lääkkeet muuttavat Minnaa. Kronologia on Minnan mielestä este. Minna on hirvittävän ahdistunut. Voi kokea uskomatonta kauneutta. Voi oksentaa syksyn lehtiä ja kevään suurta vulvaa. Tämä on enkeli Erelim. Saatuani potkut edellisestä työpaikastani aloin ajaa traktoria ympäri maata. Noilla matkoillani löysin enkeli Erelimin. Noilla matkoillani Erelim ilmestyi minulle. Ryhävalaan suuruudessaan hän läpsytteli eviään aamuauringon iltaruskossa, pienten miesten kuuratessa evien alta. Nämä ovat mielihyvän matalataajuisia urahduksia. Hyväillen nämä äänet suistavat radaltaan koko pitäjän naisten kuukautiskierron. Nämä matalat bassotaajuudet kuin kasvihuoneenkostea paska, nämä akselinsa ympäri pyörivät uudet ilmansuunnat, nämä pyhät septimit. Nämä pyhät intiimit. Nämä pyhät primpriitprmtirpmit. Nämä pyhät septumit. Nämä pyhät kvartit, vintit, rektumit, oktaavit ja lerssit.

// Tämä on Marcello, Toccata & Fuugan aikaan kirkossa.
Tämä on Marcello syömässä kovaksikeitettyä munaa ja haukkaamassa banaania. Tämä on enkeli Daniel, autogenesiksen isägenre, juureton hybridi ja multainen pakolainen, nauriin ja retiisin täydellistymä, juroottinen transnaatti. Tämä hidastuva aika on enkelin kosketusta. Tämä hidastuva piste kuin pallo kuin pääsi kuin pallopääsi viivana kuin äänesi kuin jakilla matala kuin ajan nopeutettu kokemus kuin jonkin kokemus kuin valon nopeus kuin jonkin saavutus
kuin puikotus.

Tämän takana on Unicron, kelmi musta jumala ja planeettojen syömäri. Tämä iso heppu, tämä käsittämättömien kvanttikoneiden sikermä. Nanoaids. Kaiken saatanan äiti. Paholainen. emoni.

PORTAALI

Hänen hiuksensa ovat tätä varten. Sota tätä varten.
Hänen profiilinsa on tätä varten. Hoitoaine, musiikki ja valaistus.
Nuoruus tätä varten. Vapaat kohdat häntä varten.
Pukeutuminen hänen edessään, mielihyvä tätä varten. Syliin
hakeutuva pieni poika, epäluontevat ja hankalat vaatteet, kampaus
ja sukat ja sääret lahkeiden rullautuessa, typerät kengät tätä varten;
silmät sulkeakseen sinut ulos.

Kukkasipuli pääkaupunki rautatielinja jokilaakso maataso
puu juuri on mukavaa sanoa aurinko laskee illan aikana
kaikki merkittävät hahmot ovat olleet kaksoisolentoja

todellisuuden taustalla on se kulttuuriimme melko
syvälle juurtunut ajatus että poseeraus ei tuota niin
aitoja kuvia kuin ns. uppoutumisen estetiikka sen
mukaan täytyy kuvata kohde omaan tekemiseensä
uppoutuneena: vain siten voidaan tavoittaa
tapahtumien ydin vanhempi nainen on isoäiti
nuorempi äiti *sen ymmärtää heti* hän viskaa päänsä
taakse ja nauraa sen ymmärtää he
haluaisivat kuulla puhuttavan
itsestään kolmannessa persoonassa

kirjoitan ensimmäisen kun hän sanoo toisen, toisen
kun hän sanoo kolmannen kuin tähtien valo ensin yksi
sitten toinen lopulta kaikki laulavat kolmannessa

toisaalta siilit
tekevät pesiä
sen jälkeen
toisaalta harmaa
hiljaisuus sen
jälkeen lapsi
pakotetaan
tapaamaan sairas vanhus
sen jälkeen pahoja
ihmisiä vaikeissa tilanteissa
oppiva kasvi sen jälkeen kaikki laulavat
molemmille vieraalla kielellä
ruska, mätänemisvaihe, sen jälkeen
esineistä
vetäytyminen maailman
lisäksi sen jälkeen harmaa hiljaisuus kuoriutuu olemme yllättävän
lähellä toisiamme sen jälkeen omaan vereen suhtaudutaan
huvittuneesti ja välinpitämättömästi ja

sen jälkeen tyyppi tapaa kadulla jonkun vaikeanimisen ja menee sanomaan ystävälleen, että tapasi juuri h. c. andersenin ja sen jälkeen näytän teille ja te jätätte huomiotta kankeuteni ja fyysisen taidon puutteeni ja sen jälkeen teidän pitää ymmärtää sen lävitse mitä minä tarkoitan

ja sen jälkeen voitteko mitenkään unohtaa möhömahani tuomat mielikuvat nämä arjen, herätyn aamun välähdykset sen jälkeen rintanne nahistuvat ja väärä katoaa ja katsokaa on kuin kävelisi varpaillaan ja tämä päivä on katkeraa ja lapsellista ja ironista ja katkeran ja lapsellisen sijasta yllättävää ja nyt tärähtelee kuin olisin menettämässä tajuntaani mutta se ei johdu siitä koko maapallo tärähtelee koko maapallo menettää tajuntaansa

sen jälkeen millaisena hetkenä kokee tarvetta hyräillä hänen hiuksensa ovat tätä varten tämä maailmaa väreillään maalaava vaaleanpunainen tätä varten tämä pantteri tämä tiikeri tämä leopardi *tälle ei välttämättä ole käyttöä* tässä uudessa kaupungissa kaikkiin näihin raunioihin tietokonepelin hotspotit vanginvartijan lyhyt hame isän silmän ummehdus suojana tulta sadetta tuulta vastaan animoidut esineet ja pisteet ja pikselit joilla on pelimekaniikan kannalta erityistä merkitystä kuten jättiläislihansyöjäkasvin

rungossa oleva esine nousee esiin se on portaali tai keino jatkaa
lineaarisuutta johonkin suuntaan se muuttaa kursorin muotoa sekin
voi olla eräänlaista valvontaa tie keino ja elämä entä tosielämässä

mitä ovat tosielämän pikselit? eikö aikapommin digitaalisessa kellossa
ole jotain samaa kuin näyttelijän kameralle kohtauksen lopuksi
suomassa viekkaassa hymyssä?

SIC

Rakennustelineiltä on todellakin, tietyn pisteen jälkeen, hyvin vaikeaa, luultavasti mahdotonta, livahtaa pois, jos laskuista jätetään putoaminen tai pikemminkin: heittäytyminen (*naurua*). Mitään ei tunnu olevan mahdollista kirjoittaa.

Sillä on mahdotonta kuvitella, kirjoittajana tai henkilöhahmona tai puhujana, joka on (ilmeisesti, oletettavasti) kirjoittaja itsekin, että taiteilija pystyisi kirjoittamaan mistään muusta kuin itsestään, mihin liittyy ajattelemista, lukemista ja erilaisia riippuvuuksia. Ainoastaan: Toinen (tai: Mikähyvänsä) ei edes ole Toinen, vaan Minäitse; (missä yhtymä kiveksenhalkaisemiseen *sic*) mikä ei ole itsetietoista, ansoja virittelevää, julkeudessaan ylivarovaista ja ylipäänsä lähinnä oireita listaavaa (jos sallitte), olen kuitenkin, taas, täysin jumissa.

Enkä tarkoita toisen ihmisen nahkoihin astumista tai mitään alkemistista, mystistä tyhjästä ke(h)ittämistä ja Tekstin kautta puhumista. Esimerkiksi narkkari tai postivirkailija (ammattinimikkeet täysin sattumanvaraisia); tarkoitus on merkitä ketä/mitä hyvänsä ”normaalia” ihmistä, ei esimerkiksi liittää narkkariutta sairauteen.

Henkilöhahmoja seuratessani pystyn ajattelemaan vain suuria sammiollisia tekoihmisiä, joista (sammioista) kirjoittajat noukkivat näitä (ihmisiä) hankalasti ohjattavalla kouralla. Oikeastaan en tarkoita kipua, se on tässä vaiheessa, viimeistään, jo varmasti yleismaallista, vaan tiettyä elämänasennetta ja ajatusmaailmaa (jollaista ei tietenkään ole olemassa, mutta), kiveksenpehmeää sentimentaalisuutta, sopivaa ajattelevaisuutta, sopivaa moraalisuutta. (*liikehdintää yleisön joukossa.*)

Fiktiossa henkilöhahmot tekevät hänet hulluksi; (n/h)e ovat aina kirjoittajan luomuksia, siis jossain mielessä hyvin mielisairaita olentoja. (kuten tivoleissa, tai elokuvien tivoleissa, mielikuva lisäraajoista ja haparoimisesta suhteessa kirjoittamiseen jne.)

”Hei. Minä olen V ja minä olen **********.”
Tämä on minullekin askel. Näette puristuksen helmet otsallani. Kärsäksi rutistuneen paitani etumuksen.

–

Jos innostuu meille suoduista prospekteista ja koettaa naida itseään takaapäin madonreiän kautta, napsahtaa miekka tässäkin tapauksessa proverbiaaliseen kiveen; anus etääntyy jokaisen työnnön myötä, planeetta pyörii. Kenties juuri tästä on kysymys derridalaisessa lykkäämisessä; kenties tästä on kysymys supistelussa.

Jatkan siis V:n henkilöhahmoepätoivosta (johon todella samastun, erityisesti tietynlaisissa elokuvissa) siinä mielessä, että kun sitten lopulta, jonkinlaisen eristäytymisen ja aspergeriaanisen tutkimisen jälkeen, olen tarpeeksi kauan heilutellut tuntosarviani (jotka ovat heijastuneet ”taiteilijan” aivojen lävitse ja siten saaneet tartunnan ”taiteilijan kauniista kivusta” ja melankoliasta),

tarkoitan: kuulostellut taiteen tuulia; kun sitten lopulta otan kynän käteeni ja koetan kirjoittaa jotain taiteilijalle ominaista (sellaisen myöntäminen ei kuulu asiaan aikana, jona yksilöllisyys on lähinnä valinta, oletettavasti):

Tai vastaavasti sopivaa kovuutta, näennäistä moraalin halkaisemista, toisen kirjoittajataiteilijan rampa näkemys ”muista ihmisistä”; vaikka taiteilijalla ei ole mitään mahdollisuutta puhua muista ihmisistä, ainoastaan taiteilijoista, ainoastaan ”meistä”, kivettyneistä kuin pudonneet tähdet.

Kun sitten, tai vasta nyt, avaan suuni ja poistan purentakiskon, aamulla, ja pesen sen kuolasta, saatan ymmärtää joitain niistä asioista, joiden parissa olen pyörinyt ja joista täällä teille nyt, onnistuen hetkittäin, jaan tuntojani. Kiitos.

ROBBE-GRILLET

70-luvun ranskalaiset mallinukkenuoret näyttävät nykypäivän hipstereiltä. Liikettä ironisissa viiksissä. Lyhyt kauluspaita repäisemällä, alla vain persikanväriset nännit, kehä kasvaa maalipisarana vedessä. Graafinen blondi on häikäisevä, puolireiteen yltävät hameet kuin huulet nupilla.

Toinen blondi on lapsellisemman näköinen, tietynlaiset saappaat & jalkojen asennot korostavat hämillistä pikkutyttömäisyyden vaikutelmaa. Jos kontraposto edestä on klassillinen rytmisyyden vastakkaisuuden periaate, kontraposto sivusta on joutilaisuuden merkki. Tämä on elokuvien naisten asento.
Jalat suorana, elokuvan miesten asento.

Objektit, Robbe-Grillet'n ihmiset, kuvaavan kameran ja kameraa kuvaavan kameran linssit. Kimeeran. Päätä tarvitsee kääntää yleensä

jonkin verran 45 ja 90 asteen välillä, jos haluaa luoda katsottavana katsovan vaikutelman. Bruneten väsyneet, maalatut, luumukulmat. Ei-soitinten, kuten ruokailuvälineiden, kiehtova musiikki pilataan yleensä jollain satunnaisen uhkaavalla pianon soinnulla. Huomattavaa on, että vanhan akustisen kitaran satunnainen avosointu ei ole yhtä dominoiva, ainoastaan mahdollisesti

kiinnostava. Kitara on lähempänä ruokailuvälineitä. Kuolleen valvojaisissa tulisi soittaa jokaista hänen elämänsä esinettä. Lopulta vain hän itse hakkaa puuhunsa tahtia.

Todellisuuspakoisen nuorison lempiharrastuksia ovat homoseksuaalinen prostituutio ja joukkoraiskaukset. Kaikki mikä tapahtuu, myös sanellaan. Oli hetkiä ja on, joina sitrushedelmien puristaminen oli ajankohtaista ja toivottavasti koskettavaa, sillä tavalla kuin haavat suupielissä.

Uusi mies on nuoria pid
empi, isälli
sempi, asialli
sempi, pelotta
vampi, van
hempi, hallitse
vampi. Hänellä on elämäntarha. Hänellä on kokemuksia. Salattua tietoa matkoiltaan Afrikassa. Vedensiniset silmät kuin Henry Fondalla. Mutta hänen nimensä on Pierre Zimmer. Mietin missä vaiheessa alkaa syntyä sukupolvia, joille Henry Fondan katse ei ole kuiskaus. Arkaaisilla tarinoillaan tämä mies nostattaa hymyn paatuneiden mallinukkiemme huulille. Nuoret miehet ovat sittenkin poikia. Graafisen blondin ruskeisiin silmiin pelon sävyn nostattaa Zimmerin tarjoama valkoinen pulveri. Kuin Patricia Arquette, joka on luontevin

silloin, kun hän esittää esittävänsä pornofilmin pääosaa. Onko tämä orientalismia vai kokaiinia? Vanhemman miehen elämänkokemuksen koekaniini? Mia Farrow -otsa. Valkoisella narulla hirtetty skorpioni. Kireä, lyhyt hame kiertyy sääriä ylös sitä mukaa kuin sääret lakoavat ja alkavat pinoutua kohti maata. Kaikkien näiden välähtävien pikkuhousujen lävitse haluamme. Huojentuneena nauravana ihminen on kenties luonnollisimmillaan. Jeesuksen asento ristillä: parodia kontrapostosta.

Jonglööratessa maahan putoava pallo on kananmuna, joka ei rikkoudu. Nainen taivutetaan imemään pöydälle rikotun keltuainen, kuin hän puhaltaisi lasia poskiensa sisään. Jos sisätilat ovat ilmastoituja ja siten tasaisia, tulisi leikkiä siskonlastensa kanssa piilosta, ihminen löytää hankalissa asennoissa kaikkein pölyisimmätkin nurkkaukset. Pelosta kaikki tämä on naurettavan kaukana. Pianon diskordialla peitetään osa vuorosanoista, avaimella pyöritetään pulloa. Hieman pitkä valkoinen t-paita on hameen nolla-aste, kun hän tanssii ja tanssii; ruskeat silmät ovat meidän silmissämme lähellä heimolasten eläimellisyyttä. Hän lähtee treffeille, mutta tehtaasta kantautuvat huudot houkuttelevat kahdeksikonmuotoiseen kompleksiin, sillä tekijä rakastaa geometrisia rakenteita. Koska hän myöhästyy tapaamisestaan, löytyy odottamaan kyllästynyt murhattuna rantavedestä. Fiktion meille opettamaa: hädänalaiset naiset juoksevat aina kädet sivuilla huitoen, sormet hieman harallaan.

3. Virhe

MINKÄ ? NIMI

Hänen hymystään muistaa, että rakennukset saattavat luhistua kuten ihmisetkin. Laiva vuotaa, eikä näe sumussa; aivojen kotiloiden syömä repaleinen tervaus kun pyyhkäisen kärpäset kädelläni pois.
Jos ihmiset sen sijaan sortuvat, uhkapeleihin tai juomaan, jotain kohti, jonkin ympärille kuin lajitelma erilaisia tapetteja, konvehteja, kuin kirkonkylä. Nimi tulee merihevosesta (minkä ? nimi), simpukat ovat vedenalaisen puun lintuja, kuin linnut taivaan piiloon raahautuvia, kuolemaa tekeviä elefantteja, häpeää, omaan tekemiseensä uppoutumista.

Hippokampus.

Tuollaisten öisten palojen jälkeen ei uskalla katsoa raunioita, hampaita tai hiiltyneitä, pystyssä seisovia sormia, merkittävää on omaksua ne ja piiloutua niiden taakse, käyttää niitä maamerkkeinä tai harvana huntuna; lajillamme oli kerran häntä, hieman peräaukon yläpuolella

Kuten herätessäni huutaen nimeä, toisen jonka vierestä. Hän näyttää nuoremmalta tarpeeksi nukkuneena. Se on merenkäymistä, veden oppii täyttämällä keuhkonsa, luhistumisen katsomalla pitkän kasvuston kumartumista, merkillisen rakenteen räjäyttämistä.
Ehkä kysymys on metsästä, joka räjähtää kiven rikkoessa heijastuksen.
Tai hampaat, delfiinien kaksiteräiset rivistöt, aalloilla kaikuva hykerrys, se narahdus, se naksahdus, se keskustelun avaus.

KATEGORIA

kategoria : kieli : ellipsi : algo
rytmi; pelit : pohdinta : kiertyminen : muuntelu
elämä : kategoria : terrori
jokin aktivoituu vasta kohun : hälventyä
(vuoden : kaksi : viive) : aktuaalinen : brutaali
: atonaalinen : lihaan vaikuttava : ekstra-moraalis-
burroughs- : tasoja : kategoria :

motto : hulluus
tai mieli-
puolisuus ei ole
poikkeavaa (enää)

pelisuunnittelu
pelin minä
minä
muisteleva :
yhteenvetävä

ainoastaan rooli (media) kunnassa : blatantti :
lauseyhteys : endokolonisaatio : virilio : jackson (michael)
elintasosairaudet : näkyvyys : tilastot ( )
fokusointi : estetisointi : vaikutin : kategoria : lävistävä :
facebook : hahmoluokat : ei kommunikaation (halua) :
osoitus : ei-kommunikaation halusta

ongelma : sanottava; tarve; vähyys
kontra : syrjäytyminen : yhteyteen pääsy; ei-tarve

kysymyksiä : mielikuvitus
romantiikka
yksilöl

spekktktkaakkkll

( )

kategoria : hahmoluokat(?) :

pyhä miees | opettaja |

intellllektuaali | vs.mmistohybrdi |

kts. edellä | feministi | queenr

super$ankari |

salkunhoitajalpha |

nuori | yrittävä | miees |

k.daaja | paeraatti |

jonne(?currupt) | 444chanN |

Z N Z N Z N Z N Z N Z N Z N

40 v. kriitikko

v ituhippi | kettuyttö | ganjaelectrro

mystiikka | satanismi | excxotika

fundamentalisti | leijona | k ristitty | myslimi | et. c
rauni-leena | mitro : isä | katainen : jyrki | relander : jukka

seiska | hokkanen : olli | tukssu |

keskikäinen | -luokkainen

humanistiyttö : humanistipoekta : cum : kategoria :

vasemmistohybridi /
keskustakokoomus /
commons /
epätieto /
praekariaatti /

kategoria : hajaosumat :

hevarit : larppaajat : japsikawaii : pissalisa : vittumarko : hell looks taik : kansanedustaja : kunnallispoliitikko : millitan strait exe : jumppatyttö : amk : runoilijapoetka : eteerinen : runotyttörinnat : vihamieli : työläinen : perustava : perusuomalainen : perseapina : perustulo : lähiö : räap : deeku : yksihuoltaja : maahanmuutto- ja : kaksio : yrittäjä : opettaja : teatterikorkoilu : harrastajateatteri : kesäteatteri : wow-lapsi : salatut elämäet : virkkaaja : kutoja : neuleet : leik keleet : suuret ikäluokat : bur-lesket : klubbaaja : kolkkaaja(?) : skenttäjä : isorintainen : ihanne : opistomuusikko : moponvirittäjä : opo : vanhentuva poikamies : raskasta(raksalta?) musiikki a kuluttava nuori suomalai nen mies baarissa kavereiden kanssa muovisen oluttuoppinsa kanssa yksin ja od ottavana : pieniltä paikkakunnilta asutu skes kuskseen : murre : murros : murrosikä : murtaen puhuva isän tyttö(äidin poika?) : ammattik orkeakoulussa : ikuinen pätkätyö läinen : baarimikko : tutkia : työn perässä ulkomaille : kilpaurheilija : penkkiur heilija : välineurheilija : konsultti : lä hiöbaari : laskimies : oikis : atk : kotiäiti(koti-isä?) : lempeä uusi isä : vaihtopis kelulle elävä : raylaa j

SUUREMMAT JAPANILAISET

lääkkeet voivat muuttaa minua. lääkkeet ovat muuttaneet minua.
olen käyttänyt lääkkeitä sanotaanko kymmenen vuotta.
olen aikuistunut ja kokenut kaikki ihmissuhteeni kymmenen vuoden
aikana olen muodostanut maailmankatsomukseni kymmenen vuoden
olen saanut ylioppilastodistukseni olen aloittanut työni olen muodostanut
olen rakastunut armeija kymmenen vapautus olen ystävät läheiset
kummisedäksi lääkkeet yhteiskunnallinen kymmenen ilo suru kipu
innostuneisuus tunteet vuoden aikana lääkkeet,
ovatko lääkkeet kymmenen

kahden pisteen välillä : viiva jana virke lause matka
kahden pisteen välillä : välililiha

naiset haluavat seksikumppaneiksi miehekkäämpiä,
symmetrisempiä ja dominoivampia miehiä
miehet haluavat seksikumppaneiksi kitkattomia,
nopeuteen mukautuvia onkaloita

hajua voi säädellä ääntelyä oksennusrefleksiherkkyyttä
väriä voi pelkotilaa kyyneleiden
karvan paksuutta meikin tuhrimista hymyä naurua pelkoa
pelkoa ja määrää lihaisuutta anaalihalukkuutta huulten puremista
voihkintaa pursuamista a h a h a ah h ah ah a h a ah ah ah ah ah a h a
halukkuutta suun ja suun välillä
voi säädellä

sormeni on kipeä, se on ihanaa. monta eri paikkoihin vievää nielua.
tyhjien nallipyssyjen pauketta kasvoille, avaa suusi. sinulla on tytön
kädet. sinulla on punertava nielu. minulla on sormi kipeä.

tuletko tähän mukaan? pimeys on ihokarvat.
tällä on pitkä muisti kuin jollain pahansuovalla iholla.
avaa suusi niin minä oksennan suuhusi. sukupuoli? kääntöpuoli.
peräaukon haalea kihlasormus. me olemme hermafrodiitteja
meikattuja ihmisiä, kakominen liukasta kuolaa. se poistaa kitkaa.
se on keino kuroa kiinni etäisyyttä. elokuvissa japanilaiset
näyttävät suuremmilta.

4. Ripset

TÄMÄ ON SE ILMESTYS

Siirryin, tein muutoksen. Liikahdin ja loksahtelin uusiin, tuoreelta tuoksuviin. Syvä nuuhkaus kanervaa, hankalien tilanteiden kiehtovaa haisua. Siirryin monopolista multinationaaliin. Tuotannosta pääomaan. Käsityöt vaihdoin toisintoon, itsenäisyyden kulttuuriin, ihanasti epävireiseen. Epistemologian vaihdoin autolevitaatioon. Alkuperäisen historialliseen. Vainoharhaisuus diskurssiin.

•

Pidän tukikohdastani täällä Antarktiksella, erityisesti tuosta kuolleesta kärpäsestä palatsini nurkkauksessa. Silmien hieromisesta holohuoneessa. Organisoinnin tilalla minulla on jäätelöä. Juonen sijasta opossumi, Minä. Huoneista teleportteihin. Tämän jäävuoren huipulla kristallipalatsini, korkea ja matala näyttävät vain tekstin jonoilta, ne rakentavat, tai parodioivat, siis nakuttelevat. Tekijästä sijaintiin noin suunnilleen.

•

Tämä käytävilläni kaikuva rakkaus! Sen ärsyttävän sinervän muodon tunkeutuminen. Puhelen sille ja itsekseni, näitä rajattomia ajattomiani. Muokkaan huoneita oletetusta supersankarin lapsuudestani tai luon uudelleen sen sateisen kadun, sen katulampun, sen katkeransuloisen.

Ekspressionismista fotorealismiin. Toisaalta miten sumuun tulisi suhtautua? Homo superiorin sielunmaisemaan kuuluu ravistava havahtuminen siihen, ettei voi enää käydä normaaleissa pubeissa. Siirryin maailmaan jossa juomat ovat ilmaisia ja ihmiset televisioituja. Protonisuihkussa hekin hajoavat. Jopa androidit, jotka ensin kuoriutuvat ja lopulta repeävät ja räjähtävät kuin oksat kineettisen energian helvetillisessä sulkutulessa. Fysiologiasta bioteknologiaan.

•

Minulla oli pienenä tapana käydä omenavarkaissa. Se jännitys! Tuntu siitä, että tekee jotain ainutkertaista. Olen kasvattanut viherhuoneessani omenapuita ja kokonaisia pihamaita, mutta se on vaikeaa, tunnelman luominen on vaikeaa. Kuten kynnet. Niiden leikkaaminen täytyy opetella, sehän on luonnotonta. Muistan että kynsieni alla oli likaa.

•

Käydään pöytään. Kaikki tämä puhe tyhjällä vatsalla. Ei sillä että olisin nälkäinen, mutta meitä on nyt useita, symmetria ongelma. Kaikkein keskeisimmät ja kipeät kyllä avataan uudelleen. Silmän iskemisen lisäksi. Mahdollisesti liikaakin, tyylin tunnistaa välittömästi. Liian pyöreät ja paisutetut happikaappivihannekset, repeävät. Kirkkaan päivänvalon riivaajat. Onhan kysymys näytelmästä, joka on olemassa vain silloin

kun koneisto on käynnissä. Kiirastuli kesällä. Asioiden kohtaaminen, en sanoisi, että korkin poksahdus on asioiden kohtaamista.

•

Olosuhteisiin nähden ja hetkellisesti. Hyvin kepeää, myrkyllistä. Raskaita. Keskustelut tuovat mukanaan älynkäyttöä. Vaikka kaikkea laimennettaisiinkin sopivasti. Miten patoumat saavuttavat räjähdyspisteen, miten kaikki paisuu sietämättömäksi. Se hetki on parempi jättää kuvailematta. Tilalle uusia alkuja. Kaikki se musta velli on luvassa, paljon myöhemmin.

•

Ehkä uusia repeämiä ei enää synny, mutta kaikkein keskeisimmät ja kipeimmät kyllä avataan aina uudelleen. Pienen ihmisen tavaton ruumis. Tragedia. Tragedia. Aina monumentaalisia tapahtumia. Ikonimaalauksen tarkastelun hengellisyys. Niin kaunis ja epätodellinen, että kuvaa latistetaan tahallisesti. Runollisia tai sommitelmallisia.

•

En luonnehtisi sitä realismiksi. Tämä on se ilmestys, jonka edessä agitaattori lankeaa polvilleen.

RIPSET

Kristus katsoo asioita käsiensä läpi, viivojen yliväritettyjä asioita, lumoutumista ja kauhua; toisenlaista optiikkaa. Kun olimme tunteneet toisemme joten kuten ja kun olimme vuosien varrella silloin tällöin tutustuneet toisiimme hieman ja kun olimme osuneet samaan tilaan ja selkeästi jakaneet jotain yhteistä ja kun olimme puhuneet toisillemme hieman enemmän ja olimme keskittyneet ja kun olimme päässeet kahville tai kävelylle ja ensisuudelmaa edeltävän typerän hetken ylitse ja kun olimme katsoneet tiiviisti toisiamme silmiin rakastellessamme ja olit sanonut sen olevan hieman pelottavaa ja minä ajattelin tämän olevan tuplapenetraatiota; ei ole lumoutumista ja kauhua, on vuosi x ja blaa blaa, on katse taakse, on aina on, jotain jota voi sanoa tarkoittaneensa, asento jossa ei saa henkeä on toisenlainen pimeä on ihmiset korkealta pieniä, kaukaa pieniä ja läheltä katsottuna

kaikki ristiriita, kaikki epätoivo, kaikki sormet ristiin, kädet pään päälle, lepäävä silmä, vaeltava silmä. Hän työntää kätensä ulos ikkunasta, se piirtää viivan kuin ohikulkeva juna. Johtuu siitä että käteni vapisevat. Sormet ristiin, sormet huulille, osaksi laajempaa kirousta, sitä suuremmalla suulla. Hänen suunsa on kuin sipuli; kun hän puhuu omaa kieltään, hän kuin viileät kasvit ja levät, hän rentoutuu hän nauttii aiheuttamastaan tuskasta; virnistys on

kuin kaamean pitkän vetoketjun avaus, ainoastaan intensiivisiä koettelemuksia ja kauhistuttavaa odotusta. Ne ruuvataan paikoilleen kuin nuken pää

on vuosi x ja blaa blaa, pyörimme toistemme ympäri ja kosketamme vuorotellen kämmenillämme seiniä. Hän kaataa kasvoilleen vettä ja ripset, piirteet ovat kuin laastia. Hän mussuttaa hedelmänpalasta ja katsoo ilkikurisesti sivusilmällä. Ikkunoista sisään lentänyt hiekka on muodostanut pöydille pieniä dyynejä. Jokin on kuollut ja vuodenaika vaihtuu, puihin on raahattu ruhoja. Haluan pukea sinut johonkin tiukkaan, jotta lantiosi olisi olemassa. Kuin se olisi näkymätön; kuin sade paljastaisi sen,

me olemme vahvasti meikattuja kehitysvammaisia ihmisiä. Meillä on pitkä muisti kuin jollain pahansuovalla iholla; tämä kulttuuri on kivettynyt, minulla on tytön kädet, tuo savuke on indeksi.
Tuo huulipuna taivuttaa sanoja kuin painovoima.
Tukehdutan itseäni lakanaan, täytyn muistoista

EEVA JOENPELTO

Seurapelejä: pantomiimiasennosta näkee ruumiinkielet, esimerkiksi
elimen koon; lihasmuisti ja stetoskooppisen tarkka

reaktio takaavat yleisen sekaantumisen yksityiseen. Sen jälkeen häpeä;
kuin lapsi, joka hetken mielijohteesta töhrii vahaliidulla seinät

ja vierittää syyn pikkusisarensa niskaan. Kuten aito sosiopaatti.
Aina lapsi, lapset. Tiedostamaton nostalgia, kuin pidättelisi

ulostustaan, kuin olisi vielä hyvin pieni, hyvin sylissä; märät hiukset
näyttävät mudalta ja lehdiltä, jokin lämmintä, padassa leikkiruoka.

Taiteellisesti suuntautunut sopeltaa sihteerikölle uurroksen
syvyydestä, kuin kaiverruksesta. Impasto. Ilman taidetta ei olisi

viittaus- ja pastissipohjia; ei kieltä. Kuuntelijan valtaa
tarttumisen pelko. Esimerkiksi syöpä. ”Anaaliseksi tietää oraalin

kuolemaa!” Näiden bileiden jokainen vuorosana sijaitsee eri vuodessa. Mitä kirjaimet sinusta ovat? Jooko?

Paniikkimoodi menee päälle kuin siivoojarobotilla. Kaikki keinuu laivalla. Eeva Joenpelto: *Etteivät kulmasi jumittaisi.*

Olen vankina proosahelvetissä. Tapahtumat juoksettuvat kuin kastike. Mieleeni muistuu se kerta, kun luulin erään lepakoista kertovan tekstin

käsittelevän lesboja. Graafikolla on ruma tatuointi; sieni-infektio vai hattivatteja? Tarvitsen palohälytyksen ja sprinklereitä.

Vesi on jähmettynyttä aikaa, tavarat ja kädet siinä. Vesi tekisi tästä kompleksista simpleksin. Voisin suunnistaa lepakkotutkani avulla.

Olen kuoriainen, joka herää liikkeeseen, kun sen päällä olevaa kiveä nostetaan. Minulla on kolme sydäntä. Jos synnytän krokotiilivauvan,

lasken sen viemäriin. Jos virtahevon, jokeen. Rintalihakseni ovat monimutkaiset. Kuuluu helvetillinen meteli, sihteerikkö hieroo

peukalonsa ja etusormensa välissä häpykarvojaan pieniksi sarviksi. Hän on kärpäsnaiseni. Hän näkee kaikkialle. Hänen kanssaan olemme

silkkiperhostoukkien öiden kauhu. Lopulta ne muumioituvat koteloidensa sisälle kuin helistimet. Pakokauhua, säntäilyä päin

lasiovia. Yritän irrottaa päätäni, mutta unohdan että se on oma pääni. Virkailija saa oven auki, mutta lyöällistyneenä päänsä kiinteältä

näyttävään käytävään. Ha! Abstrahointini muuttaa entiteetit 2-ulotteiseksi latteudeksi. Jaamme hänet paloina toisillemme,

kuin soidinmenoilla. Kärpäsnaiseni laulaa ja tanssii. Punainen väri saadaan kuivatuista ja jauhetuista naaraspuolisista kokenillikirvoista,

jotka elävät kaktuksissa. Olen nähnyt tämän särkyvän. Maa ei johda saastaisuutta, täten ei myöskään veren lampi, sillä veri

virtaa maan sisään. Tämä on röntgenkuva lapamatoisesta vatsasta. Lapsistamme jokaisen on oltava faarao.

5. Metaikinä

METAIKINÄ

Vauvojen libido on luonteeltaan epäselvä, mitä enemmän toistoa, sen käsitettävämpi. Käsitteellisempää. Käsi. Kädet. Humalassa hänestä, sulaa eräs yhteinen tuttavamme, nuoruusvuodet yhdessä – kuin veistäisi; arvokkuus on sitä, minkä tai mitä. Pystyy lisäämään, kieltä ymmärtämättömälle voi puhua kuin koirille: äänenpainoilla. ! n t e r v a l l i t ! katoavat | ovat katoamassa, kielettömänä Ymmärtää tapahtumien rakenteen rytmittömyyden; sormilla voi peittää takatukan tai parran, kuun. Sen laskennot. Virtsallaan miehet voivat pudotella astioita. Kun nainen virtsaa, on kuin lapsi piirtäisi taloa, jylhää, pimeää saloa; ympärillä lapsen piirros, kuin nainen virtsaisi taloa. Hidasta aj an kokemista. Haluan äänesi olevan kuin jakilla. Nopeuttajan kokemista. Haluan nähdä pallopääsi viivana, tietyssä asennossa ruumis; deseksualisoituu, kuin juokseva vesi huomaat juoksevasi, kuvanveistäjän malli:

JÄRJEN JÄRJETÖN JÄRVI JÄRVETÖN

Märät hiukset näyttävät mudalta ja lehdiltä,
tuomatta kuitenkaan mitään
aidosti häiritsevää rantaan:

Kalliotemppeli, jonka yhteydessä oleva puu on kuin valtavan pitkiä hiuksiaan kasteleva nainen. Se on luola vedessä, sammakon posken kupla, tauko jo-tehdyn kehimiselle; tämä oxisto, tämä intiimillä, ripottelevalla liikkeellä alas syösty (suoni?): liskoaivoni, eheä uusi infrastruktuuri. Tektoninen jyrinä.

Maapallon pinnalla elävä organismi vastaanottaa enemmän energiaa kuin se todella tarvitsisi elämiseen. Kallonsa valo lohkaisee kuin ranskalaisen juuston.

Se alkoi Egyptin piirroksellisista ihmisistä, heidän häiritsevän epäsymmetrisistä rinnoistaan. Ihon väri päivitetään, ulottuvuus päivitetään, hetken verran jokin hulmuaa, kokonaisuus jotain sulanutta. Jos peiton vetää yli kasvojen, on kuollut; kalteva pinta.

Hetken verran on lasittuneita kampauksia. Rasvattu joitain koneita syljellä. Fiksatiivi, hilseen kiinnittäminen, fiksaatio. Sedimentti; ironisia puita. Joskus jäljentäessä sattuu virheitä ja seuraava kerrostuma on jotain, jota kutsumme mutaatioksi. Haparointia kuin lepakon ääni kesäyönä

Haluan katkaista sähköt!

Haparointia kuin lepakon ääni kesäyönä puiston yllä. Se pitää kastella kuin kangas patsaiden tai vartalon yllä, se selventää asioita, on kaunista. Soidinmeno, jäsenten oikominen. Jos jäsenet ovat vierekkäin, on kyseessä kuollut tai henkimaailman olento. Pulleat jalat kuin sormet. Sormet aukoilla kuin sisäelimiä vartioidakseen. Suuri luu portti maan alle. Hautautunut jättiläinen.

Tälläkin hetkellä lukemattomia kummituksia parveilee silmissäsi; kaikki huonekalut, taulut, peilit peitetty kankailla. Tai ehkä olen itkenyt ne sumeaksi. Odotan kangastusten alkavan. Auringon keltainen öljy, pääväri kankaalle:

Sinusta näkee, että olet katsonut pornoa; herkkyytesi u-puu. Oikea aivopuolisko hoitaa syvyysnäön. Paksuntaessa ja toisaalta liikaa ohentaessa persoonallisuus katoaa; jos taltalla lyö suoraan, se synnyttää.

Haluan koteloitua pimeässä!

Jos lyö päätään seinään tarpeeksi monesti, alkaa särö kenties suurentua tai menettää merkitystään, eikä sille tarvitse antaa enää nimeä tai taskurahaa. Jokainen symbolisaatioyritys tehdään jälkikäteen. Kaikki pakopisteet eivät sovi yhteen.

Spiraali; ruuvimeisseli; vertigo; tanssi, sanaa, kierre.
O viaukko o valtava sormenjälki. O niin, että varjo on selkeämpi. Avaimenreikä o valtava. Makuuhuone tulvii, valokeila tulvii. Intervallit katoavat. Me istumme maidossa.

Hiukset sormissa kuin liisteri, koetan hengittää, koetan kuin kalvot. Sormien asennon lihasmuistista intiimejä käytänteitä, kuin iiriksen retinan skannaava penetroituva laserjärjestelmä intiimisti käytänteitä, vahaliidulla tuhrhr seinät. Ajan myötä veden on mahdollista täyttää kaikki. Silmät suurena se on väri, pienenä ja siristettynä piste . ({se = .})

Kaipasin Jumalan läsnäoloa. Tai jotain. Tämä ei ollut lainkaan kuten elokuvissa ennen sitä, kuten valokuvissa ennen sitä, kuten maalauksissa ennen sitä, kuten kirjoissa ennen sitä, kuten tarinoissa ennen sitä, kuten hiekkaa vasten ennen sitä, tämä oli juuri kuten hiekkaa vasten ennen sitä.

ämpärikaupalla punajuuria ja litroittain kumiverta.

Ei kannata olla huolissaan, nämä monologini tulevat loppumaan. Ensin loppuvat öiset monologini, sitten päivittäiset monologini, sillä välin kun olet töissä. Vähitellen harvenevat dialogimme, alkujaankaan meillä ei ollut mistä keskustella. Lopulta en puhu sinulle lainkaan, lopulta siihen ei enää ole syytä.

Haluaisin tehdä maailmaan mitä tahansa sattumanvaraisia, piilotajunnasta tai ympäristöstä kumpuavia ja puhkeavia ilmiöitä, olentoja, esineitä, tapahtumia, prosesseja; mutta en haluaisi niihin kiinnitettävän liikaa huomiota, niitä alettaisiin merkillistää, mikä vielä pahempaa, merkityksellistää, vaikka niiden kuuluisi vain olla, kuten jokin sielunmaisema tai ”objektiivinen” todellisuus, kuten tietoisuus silmistä, jonkin kirvely. Toisaalta alkujärkytyksen hälvennyttyä vaarana on ilmiöiden sivuuttaminen, redusoiminen tapetiksi, joka

ei alkuhu-
vituksen jälkeen tunnu palvelevan mitään funktiota, mitään mikä auttaisi etenemään pelissä, läpäisemään sen, kiltin ja pontevan kapitalistin tavoin. Tosin ilmiötä on vaikea sivuuttaa, jos se on esimerkiksi pakkomielle, yhtäkkinen räjähdys jalassa tai Jupiterin painovoima;

työntää jotain loogiseen päätepisteeseensä

naputtelee terävällä taltalla syvemmälle

työntää jolloin reunat työntyvät esiin

tasoittaa reunoja jolloin ne limittyvät

koputtaa taltalla juovia vastaan

reunoja terälehdet savea

tasoittaa savea jolloin se litistyy

pintaan koteloituu jotain

jotain työntyy ulos

suun onkalon varjo

nupullaan räjähdyksen sirpale

tunkeutunut jonkin oheen

hedelmän tulkinta

happea, kaavakuva

sävelmä, maisema

varjo, aavakuva

selällään, kilpikonna

aavikolla, kuorensa päällä

SISÄLLYS

Adam 5

1. REMORA
Kuvio 9
ät re ät 12
Remora 14
Hyönteinen 16
Kirsikkahämärä 18

2. *SIC*
Metatron 25
Portaali 29
sic 33
Robbe-Grillet 37

3. VIRHE
minkä ? nimi 43
kategoria 45
Suuremmat japanilaiset 50

4. RIPSET
Tämä on se ilmestys 55
Ripset 58
Eeva Joenpelto 60

5. METAIKINÄ
Metaikinä 67

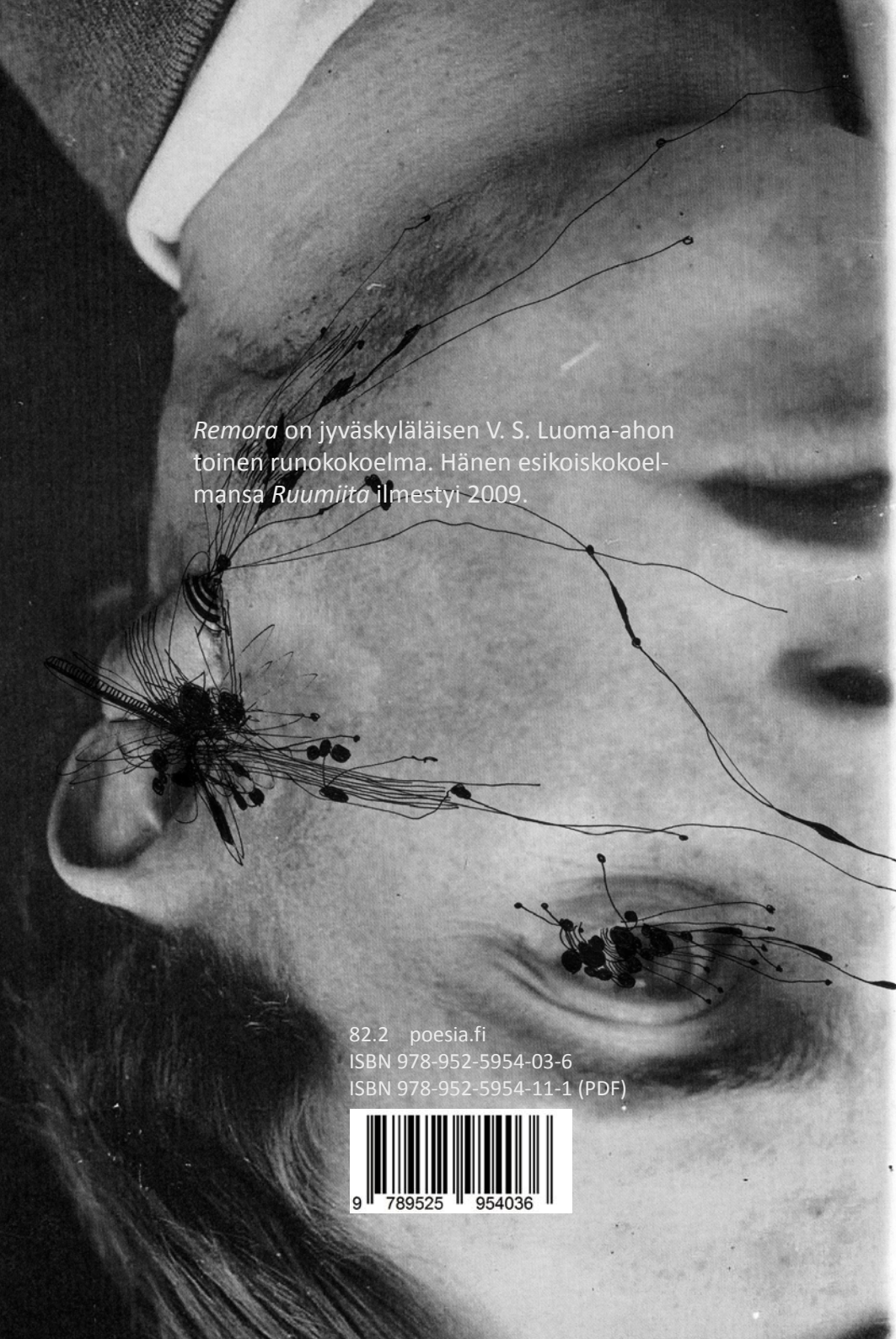

Remora on jyväskyläläisen V. S. Luoma-ahon toinen runokokoelma. Hänen esikoiskokoelmansa *Ruumiita* ilmestyi 2009.

82.2 poesia.fi
ISBN 978-952-5954-03-6
ISBN 978-952-5954-11-1 (PDF)

9 789525 954036